

som Lovforslaget gør det, men i det Øjeblik, man samler hele den endelige Afgørelse i et Kontor under Justitsministeriet, kan det ske. Og jeg synes, at Publikum i Almindelighed har et Krav paa at blive bekendt med, hvilke Ansøgninger om Navneforandringer der for Tiden foreligger, for at der, om der maatte findes Anledning, kan gives rette vedkommende Lejlighed til at fremkomme med Indsigelse mod, at det eller det Navn bliver benyttet. Om man saa affatter de af mig antydede Lister nok saa omhyggeligt, vil der selvfølgelig altid kunne være Interesser, der dog ved et saadant Valg af Navn kunde blive tilsidesatte, og det forekommer mig ikke rigtigt, at man vil afskære vedkommende Muligheden for at fremkomme med sin Indsigelse.

Der findes i Lovforslaget en Bestemmelse, som dog vist mangler en Tilføjelse. Naar det nemlig i § 2 hedder, at „Forandring af Slægtnavn kan finde Sted for Personer, som have Indfødsret i følgende Tilfælde“, saa kan det dog vel fornuftigvis ikke være Meningen, at en Mand, der gaar ud af Straffeanstalten, straks kan gaa hen og tage et andet Navn. Det bør dog ikke tillades, og det er ogsaa aldeles utilbørligt lige over for Justitsen og det Tilsyn man maa føre med saadanne Folk, at de, hver Gang de have været en Omgang paa Straffeanstalten, kunne gaa hen og tage et nyt Navn, hvorved det vanskeliggøres at holde Øje med dem. Jeg mener, at under alle Omstændigheder straffede Personer ikke bør have denne overordentlig kulante Adgang til at skifte Navn, men bør være udelukkede derfra.

Der er ogsaa en anden lille Bemærkning, jeg har at gøre. Denne Navneforandring kan jo føre til — hvad der for Resten ogsaa finder Sted under de nuværende Forhold — at Medlemmer af den samme Familie, f. Eks. Søskende, kunne komme til at føre helt forskellige Navne. Der er ingen Bestemmelse om, at der i den Henseende skal varetages noget; naar de paagældende ere over 18 Aar, maa de have Frihed til i den Henseende at melde sig ud af Familien og tage et andet Navn. Det er der maaske ikke noget at gøre ved; jeg ved, som sagt, at det ogsaa er Tilfældet nu. — Jeg tror derhos, at der mangler en Bestemmelse, som dog er gældende efter vor nuværende Lovgivning, men som vil bortfalde, naar dette blev til Lov, det er en Bestemmelse om, hvad man skal gøre ved den Mand, der tillægger sig eller sine Børn et Navn, der slet ikke til-

kommer dem. Jeg savner en Bestemmelse om, hvad man skal gøre, hvis han egenmægtig gaar hen og tager et Navn, ikke søger nogen Bevilling, men kalder sig selv og lader sine Børn kalde sig noget helt andet end tidligere. Er det tilladeligt? Jeg mener det ikke. Jeg tror derfor, at der nødvendigvis bør føjes en Bestemmelse til Loven om, at, naar vedkommende kalder sig anderledes, end han ved Daaben eller ved en Bevilling i Henhold til Loven har Berettigelse til, vil han være at tiltale og straffe.

Jeg tillader mig altsaa at tro, at disse Spørgsmaal, jeg har fremdraget, ere vel skikkede til at komme under nærmere Overvejelse i et Udvalg, og jeg haaber, at den højtærede Minister vil staa dette Udvalg bi i at komme til et Resultat, som for mig vil være mere tilfredsstillende end det foreliggende. Den højtærede Minister omtalte, at man skulde saa vidt muligt i denne Slags Sager udelukke et Skøn og et Overskøn. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg tror, at et Skøn i den Slags Sager er absolut nødvendigt inden for visse Grænser, men man kan jo begrænse det, og jeg finder, at den Praksis, Justitsministeriet hidtil har fulgt, har med Hensyn til Skønnet gjort fuld Fyldest. Jeg synes derfor ikke, at der er saadan nogen overordentlig Anledning til at være ængstelig for at lade den endelige Afgørelse af Sagen blive der, hvor den for Tiden er i gode Hænder. Men selvfølgelig kan Justitsministeren med hans nuværende Kræfter umuligt overtage denne store Sag. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at hvis der virkelig er et almindeligt Ønske om at faa denne Sag fremmet, vil man heller ikke gøre Vanskelighed, ved at stille de fornødne Kræfter til hans Raadighed.

Reedtz-Thott: Ogsaa jeg skal begynde med at udtale min Anerkendelse af, at dette Tema, der ganske sikkert er vigtigt for alle, da det jo angaar hver enkelt Person, er kommet frem til Behandling i Rigsdagen, kommet frem i et Lovforslag fra den høje Regering. Thi det er ganske sikkert, at vi nu for Tiden ere stillede meget uheldigt med Hensyn til vore Navne. Fra Begyndelsen af have jo Menneskene kun haft et enkelt Navn, deres Døbenavn, og det har været særdeles længe, inden man her til Lands egentlig kom ind paa Slægtnavne. Det skete egentlig først i Frederik den førstes Tid, idet han udtrykte en vistnok højst forstandig Tanke, da han erklærede, at det var hans Ønske, at alle